

Μεγάλη Σαρακοστή: Από την αξιομισθία στην ευγνωμοσύνη

/ [Editorial](#)

[Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού](#)

Οι γιορτές ή οι Κυριακές, οι αφιερωμένες σε ένα γεγονός, σε μια παραβολή ή σε έναν άγιο δεν αποτελούν στεγανές επετείους. Αποτελούν αφορμή προέκτασης μηνυμάτων και αληθειών σε όλο τον χρόνο και σε όλο το εύρος της πνευματικής ζωής.

Μπορεί να πέρασε η Κυριακή του Ασώτου, αλίμονο όμως αν κάθε αναφορά στη μεγαλειώδη αυτή περικοπή θωρηθεί ανεπίκαιρη. Αντιθέτως, όσο περνάει ο χρόνος της Σαρακοστής, τόσο πιο επίκαιρη γίνεται, όχι μόνον αυτή, αλλά και κάθε λεγόμενο, κάθε λέξη, κάθε φθόγγος που εξήλθε από ο στόμα του Θεανθρώπου. Ας το επιβεβαιώσουμε:

Την ώρα που ο Άσωτος-σωσμένος γιος επιστρέφει σπίτι, έχουμε την ευκαιρία να συμμετάσχουμε σε μία μεγαλειώδη κρίση φιλότιμου.

Η συντριβή του Ασώτου αποτελεί συγχρόνως και συντριβή του τείχους των

πνευματικών του ματιών και συνειδητοποίηση της απύθμενης απόστασης ανάμεσα στα φτωχά ανθρώπινα κατορθώματα και στην φιλευσπλαχνία ενός Πάτερα.

Ο εθισμένος στη νομοτέλεια της κτίσης άνθρωπος, ο παγιδευμένος στην διαδικασία του «δούναι και λαβείν» του κόσμου τούτου, μένει άφωνος, εκστατικός, κυριολεκτικά μετεωριζόμενος στο κενό της κατάρρευσης κάθε λογικής, συναισθανόμενος μία θεία ευεργεσία, η οποία δεν στηρίζεται πουθενά. Μία ευεργεσία βαρύτατη, σχεδόν ανυπόφορη διότι καταλύει κάθε αίσθημα αξιοπρέπειας, όπως βεβαίως την καταλαβαίνει ο κόσμος. Ακόμη και την ώρα της συντριβής του Ασώτου, μία φωνή μέσα του κραυγάζει:

«Από πού κι ως πού εσύ υιός;;;»

Εν μέσω αυτού του συγκλονισμού, εν μέσω ενός χειμάρρου αγάπης, ο Άσωτος προσπαθεί να διατηρήσει κάποια ψήγματα λογικής και ζητά από το Θεό να τον κατατάξει σε ένα κατώτερο επίπεδο, σε εκείνο του μισθωτού. Να έχει από κάπου να πιαστεί, να έχει να επιδείξει κάποιο στοιχειώδες αντάλλαγμα της τροφής και της θαλπωρής που και ο τελευταίος υπηρέτης μέσα στο σπίτι, απολαμβάνει. Να έχει κάπου να στηρίξει το εύθραυστο λογικό του, για να μην κλαίει όλη μέρα από αυτήν την άνευ όρων και άνευ, έστω, απολογίας, ευεργεσία.

Η κατάσταση αυτή δεν είναι η μοναδική στο Ευαγγέλιο. Κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και στον Πέτρο όταν αντικρύζει την θαυματουργική δύναμη του Χριστού και συνειδητοποιεί την αμαρτωλότητά του.

«Βγες από το καΐκι μου, Κύριε, γιατί είμαι άνθρωπος αμαρτωλός». (Λκ. 5,8)

Τι του λέει στην ουσία;

«Κύριε, δεν αντέχω αυτή την αγάπη, δώσε μου κάτι να πιαστώ, άφησέ μου έστω και ένα πόντο μιας απόστασης, για να δεχτώ αυτόν τον ωκεανό της Χαρίτος, γιατί θα τρελαθώ. Δεν χωράει στο μυαλό μου η αγαθοσύνη Σου».

Αυτήν την κατάσταση είναι βέβαιον πως βιώνει ο Απόστολος των Εθνών άγιος Παύλος, μετά τη Δαμασκό. Αυτή η παράλυση των μυών σώματος και ψυχής μπροστά στην ανεξικακία της Δαμασκού, αυτή η τρέλα της υποδοχής ενός κατακλυσμού συγχώρεσης, αποτελεί για τον Απόστολο Παύλο διαρκή εμπειρία που τον εξοπλίζει με διαρκή δύναμη, διαρκή ανοχή, διαρκή αγάπη προς όλο το μανιασμένο στράτευμα από πάσης φύσεως αντιθέτους, που τον έφτασε τόσες φορές μπροστά στον θάνατο.

Ακούω ευχές για την Σαρακοστή που έρχεται γεια καλή δύναμη, καλό αγώνα, καλή αντοχή και καταθέτω έναν αδιόρατο φόβο πως, αν δεν προσέξουμε, η Σαρακοστή αλλά και η κάθε μορφή άσκησης στην Εκκλησία, κινδυνεύει να εξελιχθεί σε προϋπόθεση υποδοχής της θείας Χάριτος Και της θείας αγάπης. Με κάθε τρόπο και σε κάθε τόνο πρέπει διαρκώς να υπενθυμίζεται πως τίποτε δεν χρειάζεται ο Θεός για να μας κλείσει στην αγκαλιά Του. Τίποτε δεν καταγράφει, τίποτε δεν υπολογίζει, τίποτε δεν ανταποδίδει. Είμαστε γιοι και κόρες απροϋπόθετης κληρονομιάς αγάπης και ελέους. Κάθε εγκράτεια, κάθε στέρηση τροφής, κάθε

αύξηση προσευχής, κάθε ακολουθία, κάθε αλλαγή προτεραιοτήτων στην καθημερινότητα, κάθε μετάνοια, κάθε συμφιλίωση με τον διπλανό στα πλαίσια αυτών των ημερών δεν είναι άλλο παρά το γκρέμισμα του τείχους ενός κλοιού που έχτισε η εγωπάθεια μας και μια έξοδος προς εκεί έξω όπου το Φως λούζει απλόχερα ακόμη και τον τελευταίο κόκκο της κτίσης.

Δεν είναι τυχαίο, καθόλου τυχαίο το Ευαγγέλιο της τελευταίας Κυριακής της Αποκριάς:

«Μη μαζεύετε θησαυρούς πάνω στη γη, όπου τους αφανίζει ο σκόρος και η σκουριά, κι όπου οι κλέφτες κάνουν διαρρήξεις και τους κλέβουν» (Μτθ.6,19).

Οι θησαυροί της γης δεν μπορεί παρά να είναι προϊόν ανταλλαγής. Έτσι δουλεύει η ανθρώπινη οικονομία. Παράκληση και έκκληση και κραυγή αγωνίας είναι ο ευαγγελικός λόγος να μην ευτελίσουμε τις θείες δωρεές σε προϊόν. Η έκκληση αυτή δεν έχει να κάνει μόνον με την προσκόλληση της καρδιάς στο χρήμα ή στα πράγματα. Έχει να κάνει και με την προσκόλληση στην λογική της ανταλλαξιμότητας στη σχέση μας με τον Θεό. Η συλλογή θησαυρών στον ουρανό είναι η ενατένιση μιας άλλης λογικής, όπου εκτιμάς και χαίρεσαι και απολαμβάνεις κάτι που ήδη είναι για σένα αποταμιευμένο και σε περιμένει μόνον να το χαρείς.

Το ανθρώπινο εμπόριο έχει κόπο και κατήφεια και μόνη παρηγοριά του είναι η προσδοκία μιας ανταμοιβής. Εσύ όμως, λέει το Ευαγγέλιο, μην κατσοφιάζεις.

«Εσύ, αντίθετα, όταν νηστεύεις, περιποιήσου τα μαλλιά σου και νίψε το πρόσωπό σου» (Μτθ. 6,17).

Κάθε περιορισμός που θα υποβάλλεις τον εαυτό σου είναι ακόμη μία ανοιχτή θυρίδα σε έναν θησαυρό που περιμένει μόνον να τον γευτείς, χωρίς να σου ζητάει τίποτα. Να χαίρεσαι, γιατί κάθε φορά κόβεις έστω και λίγο την ένταση μιας ανάγκης, σπας έναν κρίκο μιας αλυσίδας που δεν σε αφήνει να γίνεις αυτό που ήδη είσαι.

Μόνον αν γίνει κατανοητή η έκκληση του Ευαγγελίου της τετάρτης Κυριακής της Αποκριάς, θα γίνει κατανοητός και ο κατηχητικός λόγος του Ιωάννου του Χρυσοστόμου τη βραδιά της Ανάστασης.

«Νηστεύσαντες και μη νηστεύσαντες ευφράνθητε σήμερα».

Είναι η φωνή του ίδιου του Χριστού που δεν σε παρακαλεί να κάνεις αλλά σε παρακαλεί να καταλάβεις τι είσαι για Αυτόν και πόσο έτοιμος είναι να σου δώσει τα πάντα μέχρι και το ίδιο Του το αίμα και την ίδια Του τη σάρκα, προκειμένου να μην σε χάσει ποτέ ξανά.

Άσωτος, Πέτρος, Παύλος, Χρυσόστομος είναι τα πρόσωπα θα κρίνουν την κάθε μέρα της Σαρακοστής σου που ξεκινάει. Αυτή τους η τρέλα μπροστά στο μεγαλείο της θεϊκής αγάπης είναι το μόνο μετρό που αρμόζει στο πανηγύρι της Μεγάλης Σαρακοστής.

Από εμάς εξαρτάται αν θα την ευτελίσουμε σε αξιομισθία ή σε γιορτή ευγνωμοσύνης για την απλόχερη αγάπη ενός Θεού που ήδη μας έχει στην αγκαλιά

Του.

<https://bit.ly/30Py9bH>